

[18/1978]

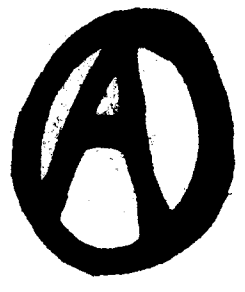
NR 353

CEDES
DIPLOMA
...f. h. ...

línia

DUES FORMES,
UNA MATEIXA REPRESSIÓ

bicicleta

ASKATASUNA

*tots contra
els anarquistes!*

TODOS POR LA PATRIA

generals, no gràcies.

Dels militars, n'estem farts.

Ens hem pronunciat més d'una vegada contra l'exercit com a institució. Perque l'exercit es l'estat en la seva manifestació més opressora, més alienant.

Per això no és d'estranyar que els anarquistes ens enfrontem i oposem a l'exercit, no al espanyol, en concret, sino a tots en general es diguin feixistes, democràtics o populars.

Els compnays de la revista llibertària BICICLETA han estat procesats militarment, víctimes d'aquest enfrontament, per ara teoric, amb la sagrada institució. Llibertaris o comedians - va per JOGLARS - no son, certament, els sectors "majoritaris" del país.

Els demes (partits d'esquerra inclosos) els hi tenen por. No es pot molestar als militars, diuen, sino la democràcia s'en va a fer punyetes.

Si la nostra "democràcia" ho és amb permís dels militars, no és una democràcia. Les coses pel seu nom.

I per altra banda, als militars no ens fan més por que les altres formes de repressió que l'estat pot utilitzar.

SENSE NOM

No he trobat títol adequat per aquest escrit. Ho sento. M'haureu de perdonar, doncs, que el deixi sense nom.

El 24 d'Agost un atemptat dels "ultras" destruïa els tallers del col·lectiu ASKATASUNA, on s'editava la revista d'aquest nom. ASKATASUNA és una revista llibertària, anarco.comunista, d'Euskadi. Els han deixat a zero, doncs amb les màquines destruïdes no treien sols la revista sino que hi treballaven.

Per un altra costat, i com ja hem dit, els companys de la revista BICICLETA estan procesats militarment. BICICLETA L'editava, a Madrid, la gent de CAMPO ABIERTO, un dels grups que en el terreny editorial, està treballant més per la difusió de les idees llibertàries.

BICICLETA i ASKATASUNA eran dues revistes discutides, i discutibles que havien obert fortes polemiques en el moviment llibertari. Penso que el seu paper ha estat molt important, i que cal que continui. Això depen de la solidaritat que rebin. Els d'ASKATASUNA han dit que ells treuran la revista encara que haigim de vendre entrepans per a poder pagar el paper.

S'han carregat, de moment, a dues de les revistes llibertàries de més difusió del país. Ambdues arribaren a practicament tot l'estat espanyol. Es també molt greu el fet de que BICICLETA i ASKATASUNA eran revistes al marge de la CNT, i crec que és absolutament necessari que la premsa llibertària compti amb revistes al marge de l'organització. Per potenciar el debat, per la més gran capacitat d'autocrítica, tant necessaria dins el moviment llibertari ...

Malgrat això la premsa llibertària està molt lluny de desaparèixer. Primer, perquè nosaltres som certament prolífics en l'edició de revistes, butlletins, papers, etc i segon, perquè - en conseqüència - a Catalunya i a tot Espanya s'editen milers de revistes que, amb un àmbit poc més que local, contrainformen, expliquen les nostres idees i propostes.

El cas de l'EINA, aquesta revista nostra de curt tiratge i difusió limitada a Reus pràcticament, es repeteix en cents de pobles de tot arreu, o als barris de Barcelona, per exemple.

Sindicats, col·lectius, grups, Ateneus, ecologistes, etc estan plantejant en cada moment les crítiques i propostes dels llibertaris desde la base. Això es molt important, em sembla a mí. Contra una televisió i una premsa controlades i manipulades pel poder aquest esforç de molts companys en molts llocs.

I des de baix, penso que cal aprofitar aquesta força, penso que cal potenciar l'existència de revistes d'aquest tipus. Potser una forma de lluita important.

I pels que estem dins a CNT, caldria recordar la critica que es sol fer en el sentit de que la gent de les FLL no col·laborem amb la Soli, o amb la cnt, és a dir amb les revistes de l'organització. Penso que aquest és un error. Que potenciar premsa local no és contari a col·laborar amb la premsa general de l'organització. I res més, penso que seria important - per parlar del nostre cas concret - que, entre tots, milloréssim l'EINA. Perque ens pot ser molt útil. Salut.

Salvador.

CIERRE DE EMPRESAS

Muchos trabajadores han visto "prolongadas" sus vacaciones por tiempo indefinido. Después del periodo vacacional, la empresa, sin previo aviso, va y cierra. Mejor dicho, no abre.

El problema afectá fundamentalmente a pequeñas y medianas empresas y se ha generalizado de un modo más que alarmante.

La tan llevada CRISIS, aparte de recaer sobre la clase trabajadora, es la que está provocando - se argumenta - el cierre de estas empresas. Admitamoslo, en principio, dado que es evidente que el actual modelo de desarrollo capitalista lleva a la desaparición de la pequeña y mediana empresa, en beneficio de las grandes empresas, de las multinacionales.

Si el pequeño empresario, a medio camino entre trabajador y patrón - como se le suele presentar - no puede mantener su empresa. Por qué no juega claro?

Más de una vez se ha lanzado la acusación de ser los mismos trabajadores los que hunden las empresas, con sus reivindicaciones "desorbitadas". O, dicho de otro modo, que son los trabajadores los que, al querer igualar sus salarios a los de las grandes empresas, hacen imposible el mantenimiento de las pequeñas.

Si esto es cierto, habré que reconocer que el mayor enemigo es la gran empresa, la multinacional que destruye a las pequeñas empresas.

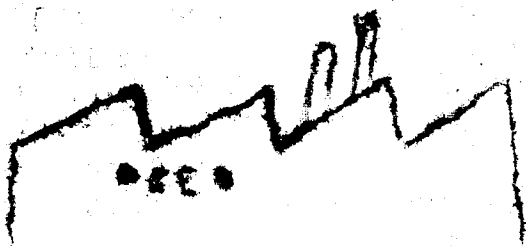
Pero, entonces, algo falla.

Porque nosotros proponemos una alternativa: LA COLECTIVIZACION. Es decir que la empresa se autogestione, que decidan los trabajadores incluido el pequeño propietario como un trabajador más.

Pero esta alternativa la hacen inviable los mismos que argumentan: "Mal que van las empresas, peor que irían si estuviesen en manos de los trabajadores". Y aunque es cierto que los tiempos, ni el nivel de conciencia distan mucho de estar como en 1936 (cuando los trabajadores SI fueron capaces de llevar adelante a las empresas colectivizadas), lo cierto es que también el propietario se arrima mucho a la propiedad y aquí entramos en un círculo vicioso que termina en el cierre, porque antes de transigir, más vale cerrar.

El fantasma del cierre está siendo utilizado para frenar las reivindicaciones obreras, para que la patronal obtenga unos convenios totalmente favorables.

Solo una actuación de fuerza, pero muy consciente, podría dar alternativa

a la pequeña empresa.

Una actuación que impusiese el control de los trabajadores sobre aquellas empresas que están en crisis, un control que permitiese conocer con exactitud cual es la situación para poder organizar, racionalmente, un modelo de "resistencia" - ~~llevarlo así~~ a las grandes empresas, articulado a partir de la cooperación entre pequeñas empresas de un mismo ramo o de ramos afines.

Pero esto exige dos condiciones que están íntimamente ligadas: La primera, que sean los trabajadores los que lleven las riendas, pero la segunda - indispensable - que se de un nivel de conciencia entre los trabajadores como para llevar adelante un proyecto de este tipo.

Pero esto no pasa por ahora de ser un modelo. Porque ni la patronal va a admitirlo, ni la clase trabajadora - triste es reconocerlo - tiene una conciencia como para llevarlo adelante.

Pero, para nosotros, la alternativa de colectivización es válida. Y en ella vamos a trabajar, entendiendo que no se trata de luchar solo por dinero, sino por eso tan cacareado y tan básico como es la emancipación de los trabajadores.

Porque nuestras centrales "mayoritarias" juegan a la demagogia de los salarios y al aborregamiento de la masa.

Y así no iremos a ninguna parte.

R. F.

NOTES DISPERSES

Aviat es reunirà l'assemblea d'afiliats (el "pleno" que es diu). A mi, personalment, em comença a cansar tot això dels "plenos" i m'agradaria que el proper fos quelcom diferent.

Diferent en el sentit de que la CNT aconseguís organitzar-se, d'un cop, i tirar endavant.

Però per això manquen dues coses:

- a) propostes coherents i concretes. No ens serveixen discursos històrics, ni lamentacions, ni afirmacions generals. Fan falta propostes concretes a portar a la pràctica, ara mateix.
- b) Companys responsables per fer possible les propostes. Gent disposada a treballar amb un mínim de coherència i sobretot de regularitat.

I, en la meua opinió personal, si bé és possible que s'aconsegueixi lo primer - companys d'algun sindicat hi estan treballant - és difícil d'aconseguir lo segon.

No hi ha gent. Vull dir gent que es responsabilitzi. Que no es limiti a opinar, exigir o discutir i que després no la veiem durant tres mesos. Estem cremant a alguns companys a força de fer feines inútils i estèrils. Els darrers comitès locals han estat impotents per tirar endavant amb la total manca de col·laboració de la resta dels companys. Els darrers comitès s'han limitat a fer, poc més, que mantenir obert el local, i encara amb evidents - i totalment justificables - deficiències. La resta de la feina que s'ha fet ha estat a càrrec de grups o de gent que ha treballat amb una impressionant voluntat, però sense cap mena d'organització.

I és que CNT no ha sabut recollir tot el potencial de treball dels seus afiliats, o militants millor.

El perquè cal buscarlo en una estructura organitzativa poc lligada a la realitat local. Sabem

ALGUNAS REFLEXIONES SOBRE LA HUELGA DE GASOLINERAS.

Al margen del resultado final, que desconocemos en el momento de escribir estas líneas, la huelga que han llevado a cabo los trabajadores de gasolineras ha servido para aprender y demostrar muchas cosas.

Ha servido, por ejemplo, para demostrar hasta que punto es total la indentificación entre la patronal y el estado. Este último no ha dudado en utilizar su policía, no solo para reprimir sino para usurpar el puesto de los trabajadores. Un cartel editado por el comité de huelga rezaba: "Antes nos reprimían, ahora nos reprimen y nos quitan el trabajo", frase bien elocuente entre dos fotografías de policías repartiendo gasolina en estaciones de servicio incautadas por el estado.

Pero, al margen de esto que no sería nada nuevo sino fuera por la claridad - nunca hemos creído que el estado pueda jugar un papel "neutral" entre la patronal y los trabajadores -, mucho más importante y grave nos parece que es el papel que han jugado las centrales "mayoritarias".

Si nos habíamos referido a CCOO y UGT como reformistas, pactistas, etc nunca las denominábamos de amarillas; en un caso como el presente tenemos que hacerlo.

Porque no se trata de una desavenencia ideológica o de los intereses de unas centrales controladas por partidos. Nos hallamos ante un caso de esquirolaje potenciado desde unas centrales que dicen ser de "clase", que dicen defender los intereses de los trabajadores.

Cuando, el 5 de Abril, las centrales sindicales reformistas llamaron a una hora de paro, CNT se opuso, dejando bien claro que en caso de que sus compañeros decidieran parar, los trabajadores de CNT se sumarían al mismo para no actuar como esquiroles.

Al margen de justificaciones ideológicas, de estrategias y posturas teóricas, CCOO y UGT han actuado como centrales amarillas, colaborando en todo momento con la patronal, en contra de los trabajadores de gasolineras.

Este es un hecho inexcusable que comporta gravísimas consecuencias. Una mínima coherencia exige que CNT se niegue a cualquier colaboración con las referidas centrales. No podemos, más, firmar comunicados conjuntos, participar en algún tipo de conversaciones, aunque sea en ramos distintos al de gasolineras, aunque la huelga haya terminado.

Y esto nos exige una marginación mucho más acentuada del juego sindical reformista, que - aunque sin duda ha de presentar muchos inconvenientes - es la única solución que tenemos si es que CNT no es un sindicato más, si es que CNT es una organización revolucionaria.

E.M.D.

ecologia

El passat mes d'Agost i davant de la sèrie d'accidents industrials que es van produir a les nostres comarques, els grups d'ecologia de l'Ateneu i el Col·lectiu Ecologista "Flors i Violes" vàrem tirar endavant una campanya amb el nom de "Camp de Tarragona, Bomba quimic.nuclear".

El dissabte 10 de Setembre es va fer la II Trobada de Grups ecologistes dels PPCC, al Prat de Llobregat, coincidint amb el final de la Marxa del Llobregat. A la reunió es van delimitar tres postures: La de USERDA (col·lectiu de periodistes ecologistes), en una línia "moderada", al estil dels ecologistes francesos que han anat a les eleccions. La dels ecologistes llibertaris (o grups més radicals), els de la revista ALFALFA són els que van fer les intervencions més sonades. I, per últim, els ecologistes nacionalistes, grups amb una vinculació més o menys gran amb el PSAN, que és un dels pocs partits polítics que s'ha plantejat la lluita ecologista.

Per cert, que a la reunió hi vàrem assistir, tots, com a CEFIV donat que havíem pres l'acord de treballar junts des d'ara els del c.e. "flors i violes" i els de l'Ateneu, mantenint el primer nom.

De cara al futur estem treballant en dues coses:

• Per un costat, en la recollida de signatures per la "moratoria nuclear", demanant que es paralitzi les obres de les centrals en construcció, que no es donin permisos, fins que s'acabi un plaç - de 5 anys - d'informació i debat popular sobre els problemes, perills i avantatges de l'energia nuclear, a la fi del qual, seria el poble qui hauria de decidir si vol o no centrals nuclears, (campanya coordinada pel CANC).

Es tracta de fer arribar al nombre més ampli de gent possible les nostres postures anti.nuclears.

• Per altra costat, els companys d'ALFALFA explicaven que volen iniciar una campanya en contra del conegut projecte de "Trasvase del Ebro", el nostre grup hi treballarà.

Hi ha molts companys que ens demanen material. Nosaltres no tenim una botigueta de material ecologista. Malgrat això intentarem organitzar un mínim servei de distribució de material.

Si voleu col·laborar amb nosaltres, o rebre informació i material podeu contactar amb: Col·lectiu ecologista FLORS i VIOLES.

lima editada a Reus per la CNT i grups anarquistes.